



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobkyně: **U. D.**, narozena dne x,
státní příslušnice Mongolska,
bytem x,
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2019, č. j. MV-34768-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2019, č. j. MV-34768-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2018, č. j. OAM-29191-34/DP-2012, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2018, č. j. OAM-29191-34/DP-2012, a toto rozhodnutí potvrdila. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (viz čl. II bod 1 zákona č. 101/2014 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapitulovala obsah správního spisu a uvedla, že žalobkyně podala dne 23. 5. 2012 u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě (dále jen „podnikání“) jako jednatelka společnosti S. s.r.o., IČO x, se sídlem x (dále jen „společnost“), podle § 44a zákona o pobytu cizinců. I přes opakovanou výzvu k odstranění vad nedoložila doklady požadované správním orgánem I. stupně. Správní orgán I. stupně proto zamítl její žádost. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na základě kterého žalovaná zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátila k dalšímu řízení. V rámci nového řízení o žádosti správní orgán I. stupně zkoumal, zda doklady (náležitosti) doložené k žádosti potvrzují skutečnosti v ní uvedené, a shledal, že již nejsou aktuální. Proto v souladu s § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti, resp. k doložení aktuálních dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem žalobkyně a posuzovaných osob, dokladu o cestovním zdravotním pojištění a potvrzení finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti žalobkyně i společnosti, a to ve lhůtě 40 dnů ode dne doručení výzvy. Správní orgán I. stupně ji ve výzvě podrobně poučil, jaké podmínky musí výše zmiňované doklady splňovat, a o následcích neodstranění vad žádosti ve lhůtě. Současně přerušil řízení do dne 15. 3. 2016. Dne 14. 3. 2016 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad. Správní orgán I. stupně jí vyhověl a prodloužil lhůtu do 16. 5. 2016. Dne 31. 5. 2016 podala žalobkyně k poštovní přepravě potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti ze dne 30. 5. 2016 za měsíce únor, březen a duben 2016, výplatní pásky za toto období a smlouvu o výkonu funkce jednatele ve společnosti ze dne 1. 6. 2012 s dodatkem ze dne 29. 1. 2016. Zbývající požadované dokumenty žalobkyně nedoložila. Správní orgán I. stupně ji vyrozuměl o pokračování v řízení a vyzval ji k seznámení se s podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně tohoto svého práva využila a do protokolu ze dne 22. 5. 2017 uvedla, že se k nashromážděným podkladům vyjádří do 30 dnů. Po marném uplynutí lhůty vydal správní orgán I. stupně dne 29. 1. 2018 rozhodnutí, kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně a nebyla jí prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Proti tomu podala odvolání.

3. Žalovaná dospěla k závěru, že odvolání není důvodné. Žalobkyně podle ní v rámci řízení nedoložila aktuální podklady pro vydání rozhodnutí, proto ji správní orgán I. stupně vyzval, nechť je doloží. Správní orgány mají povinnost vycházet z aktuálního stavu věci (shodně rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-83). O následcích nedoložení dokladů musí být účastník řízení poučen. Žalovaná dospěla k závěru, že této povinnosti správní orgán I. stupně dostál. Uvedla, že řízení bylo vedeno o žádosti žalobkyně, a bylo tedy v jejím zájmu, aby správnímu orgánu I. stupně umožnila řádné zjištění stavu věci. Tím, že žalobkyně neumožnila řádné zjištění stavu, byly dány důvody pro aplikaci § 56 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Probíhající řízení není řízením zahájeným z moci úřední, a neřídí se tak zásadou vyšetřovací, nýbrž je ovládáno zásadou dispoziční. Z toho plyne, že účastník řízení má povinnost předložit správnímu orgánu všechny potřebné podklady a břemeno tvrzení a důkazní spočívá na něm (žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60).
4. Správní orgán I. stupně se podle žalované zabýval i přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně v souladu s § 37 odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že žalobkyně má dvě děti. Ty jsou však již dospělé a mají povolení k pobytu jako rodinní příslušníci občana Evropské unie a se žalobkyní již nežijí ve společné domácnosti. Přestože žalobkyně poukázala na své podnikatelské aktivity, žalovaná uvedla, že se nepodařilo prokázat, zda podniká v souladu s právními předpisy, zda je tedy plněn účel pobytu v souladu se zákonem č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení, a zákonem č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, neboť nedoložila podklady k jejich ověření. Žalovaná rovněž uvedla, že pokud žalobkyně v rámci řízení nedoložila správnímu orgánu I. stupně všechny potřebné doklady ze své podnikatelské činnosti, těžko mohl zohlednit její ekonomické poměry. Žalobkyně podle žalované neuvedla žádné konkrétní okolnosti, jež by správní orgán I. stupně nevzal v potaz. Žalovaná shledala odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně za dostačující. Připustila, že rozhodnutí může mít dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně, nepovažovala je však za nepřiměřené ve vztahu k důvodům zamítnutí žádosti. V této souvislosti odkázala na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 As 46/2008-71.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost správních orgánů, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně je též přesvědčena, že žalovaná opomenula zjistit stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a to zejména ve vztahu ke skutečnosti, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Při vydání napadeného rozhodnutí byla zásadně porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
6. Žalobkyně je přesvědčena o naprosté zmatečnosti výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je vada, kterou měla žalovaná odstranit i bez námítky. Žalobkyni není zřejmé, jak mohly správní orgány dospět k závěru, že je možné aplikovat právě ustanovení, které umožňuje neprodloužení pobytového oprávnění. Žalobkyně má tuto úvahu žalované za rozpornou se zákonem a základními zásadami činnosti správních orgánů. Rozhodnutí správního orgánu považuje za zcela nesrozumitelné s ohledem na

složité konstrukce, které správní orgán používá, aby bylo dosaženo zamýšleného účelu, tedy neprodloužení pobytového oprávnění. Jednání správního orgánu nelze označit jinak než jako účelové. Žalobkyně poukázala na zjevnou nelogičnost výrokové části napadeného rozhodnutí. Správní orgán zde odkazuje na důvod pro neprodloužení pobytového oprávnění uvedený v § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle § 37 odst. 2 písm. b) lze zrušit platnost povolení k pobytu, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Toto ustanovení evidentně nijak nesouvisí s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který umožňuje neudělení víza (pobytu), pokud cizinec na požádání nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů v žádosti o dlouhodobé vízum. Existence těchto skutečností, ačkoliv je možným důvodem pro neudělení pobytového oprávnění, jistě není podmínkou pro neudělení víza. Správní orgány podle žalobkyně nepřipustně rozšířily podmínky, za nichž lze prodloužit pobytové oprávnění. V tom žalobkyně spatřuje nepřekoumatelnost. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně rozhodl o nevyhovění žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobkyně nesplňovala některou z podmínek pro udělení víza tak, jak to vyplývá z § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně shledává tyto podmínky v § 56 zákona o pobytu cizinců, přičemž svůj postup nikterak neodůvodňuje. Z dikce tohoto ustanovení však plyne, že se jedná o důvody neudělení víza, nikoliv o podmínky pro udělení víza dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Opačný výklad je v neprospěch žalobkyně, tedy nezákonný. Ze systematiky zákona o pobytu cizinců plyne, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu odkázat prostřednictvím § 37 odst. 2 písm. b) na § 56, učinil by tak výslovným odkazem, jak to činí na jiných místech.

7. Žalobkyně je dále přesvědčena, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť neučinily dostatečné kroky pro to, aby ověřily údaje obsažené v žádosti v souladu s § 3 správního řádu. Správní orgány toto své pochybení přičítají k tíži žalobkyni, neboť jí vytýkají, že nepředložila potřebné doklady. To však není zcela pravda a správní orgány mají možnosti, jak údaje v žádosti ověřit. Správní orgán I. stupně po žalobkyni zcela nestandardně požadoval doložení dalších a dalších dokladů nad rámec požadavků zákona. Když žalobkyně doklady předložila, nebylo to pro správní orgány dostatečné. Žalobkyně opakovaně poukázala na to, že pouze vlivem nečinnosti správních orgánů se doklady staly zastaralými. Takový postup je v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů, které mají účastníky co nejméně zatěžovat.
8. Žalobkyně rovněž uvedla, že napadá postup správního orgánu I. stupně, který následoval po její reakci na výzvu k odstranění vad. Žalobkyně doložila doklady, které považovala za dostačující. Správní orgán I. stupně po obdržení požadovaných dokladů shledal, že nejsou dostačující, pročez žádost nadále trpí vadami, a přistoupil k zamítnutí žádosti, namísto aby žalobkyni vyzval k odstranění přetrvávajících vad. Správní orgány jsou povinny pomoci účastníkům řízení odstranit vady. Pokud správní orgán takto postupuje, žalobkyně spolupracuje, avšak shledá-li správní orgán podklady nedostačujícími, je jeho povinností žalobkyni na to upozornit, nikoliv okamžitě přistoupit k zamítnutí žádosti.
9. Žalobkyně také uvedla, že rozhodnutí považuje za nezákonné i z hlediska jeho přiměřenosti, pokud jde o důsledky rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům. Při posuzování přiměřenosti důsledků neudělení víza by správní orgán I. stupně měl přihlídnout zejména k dopadům do soukromého a rodinného života cizince [§ 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán zejména zohlední

závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Ačkoliv správní orgán I. stupně zmínil tuto povinnost, lze z kusého a čistě formalistického odůvodnění těžko dojít k závěru, že se tímto posouzením skutečně zabýval, takový postup je v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány vůbec nevzaly v potaz její skutečné vazby na území České republiky nebo je jednoduše posoudily v rozporu se zákonem. Žalovaná nedospěla k závěru, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná zmiňuje přítomnost zletilých potomků žalobkyně, zcela však rezignuje na jakékoliv další hodnocení. Proto žalobkyně považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu obdobně aplikují § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 téhož zákona. Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti předložit potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky. Dále je cizinec povinen k žádosti předložit potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Podle § 47 odst. 7 písm. e) zákona o pobytu cizinců se povinnost předložit výše uvedené doklady vztahuje i na cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem. Podle § 35 odst. 3 při zohlednění § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky tehdy, jestliže správní orgán I. stupně shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu (víza). Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona pak platí, že správní orgán I. stupně zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně vízum neudělí, jestliže se cizinec na požádání nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit. Proto lze § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců aplikovat i v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (obdobně rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69). Dále žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2017, č. j. 62 A 30/2016-97, podle nějž § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze aplikovat nejen na údaje uvedené v samotné žádosti, nýbrž také na údaje vyplývající z příloh k podané žádosti. Žalovaná dále uvedla, že z rekapitulace učiněné v napadeném rozhodnutí plyne, že to byla procesní pasivita žalobkyně, pro kterou bylo o její žádosti z roku 2012 pravomocně rozhodnuto až v roce 2019. Správní orgán I. stupně přitom o její žádosti opětovně rozhodl až v roce 2018, neboť žalobkyně některé doklady předložila až po podání prvního odvolání. Údaje prokazované předloženými doklady v minulosti již ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně nemusely poskytnout dostatečný obraz o finanční situaci žalobkyně a o plnění povinností plynoucích z její podnikatelské činnosti. Bylo by absurdní, aby správní orgán I. stupně v roce 2018 rozhodoval na základě podkladů z roku 2012, tím spíše, že délku řízení vyvolala žalobkyně pozdním předložením dokladů. Dle názoru žalované byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně, neboť žalobkyně obdržela zcela konkrétní, jednoznačně

formulovanou výzvu, na kterou nereagovala dostatečným způsobem, pročez neprokázala splnění podmínek pro prodloužení doby platnosti povolení k pobytu. Uvedla, že správní orgány jsou povinny rozhodovat na základě skutkového stavu v době vydání rozhodnutí (shodně rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Nelze také přehlédnout, že předmětné řízení je zahajováno na žádost, je to tedy především žadatel (žalobkyně), kdo je povinen poskytnout orgánům potřebnou součinnost zejména tím, že doloží doklady potřebné pro posouzení věci. Podle názoru žalované byl postup správních orgánů zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Nadto žalobkyně nespecifikovala, které z vyžádaných podkladů byly nad rámec požadavků v zákoně a jaké možnosti správní orgány měly k ověření údajů uvedených žalobkyní.

11. K námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů uvedla, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se tímto zabýval a posoudil přiměřenost dostatečně. Připustila, že napadené rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V této souvislosti odkázala na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, z něž plyne, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování. Dále poukázala na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud v usnesení sp. zn. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004: *„Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“* Dále odkázala na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde se dopady blíže zabývala. Účel pobytu žalobkyně na území označila za ryze ekonomický. Je-li smyslem pobytu cizince na území jeho podnikání a je-li smyslem institutu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pobyt cizince na území České republiky za účelem výkonu podnikatelské aktivity, je zde předpoklad, že cizinec bude plnit všechny povinnosti s podnikáním spojené a v tomto směru poskytne správnímu orgánu požadovanou součinnost. S ohledem na to, že žalobkyně nepředložila správním orgánům za účelem ověření splnění zákonných podmínek všechny požadované doklady, nelze dospět k závěru, že si žalobkyně na území České republiky vytvořila významné podnikatelské a z toho plynoucí majetkové vazby. Dnes již dospělé děti žalobkyně se žalobkyní nesdílí společnou domácnost na území České republiky a pobývají zde na základě povolení k pobytu (přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie). Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí nemá správní orgán povinnost se vypořádat s každým jednotlivým kritériem uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, stejně jako mu nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud to vyžadují okolnosti konkrétního případu. Shrnuje, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
13. Dne 23. 5. 2012 podala žalobkyně na předepsaném formuláři správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
14. Správní orgán I. stupně vydal podle § 45 odst. 2 správního řádu výzvu k odstranění vad žádosti dne 23. 5. 2012, č. j. OAM-29191-3/DP-2012. Podle ní žalobkyně měla doložit náležitosti žádosti, a to doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, doklad o cestovním zdravotním pojištění, doklady prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob, potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích žadatele (potvrzení o bezdlužnosti), potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích obchodní společnosti nebo družstva, v níž je žadatel statutárním orgánem nebo jeho členem (potvrzení o bezdlužnosti společnosti), potvrzení okresní (pražské) správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích žadatele (potvrzení o bezdlužnosti), potvrzení okresní (pražské) správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích obchodní společnosti nebo družstva, v níž je žadatel statutárním orgánem nebo jeho členem, (potvrzení o bezdlužnosti společnosti) a fotografii. K odstranění těchto nedostatků jí správní orgán I. stupně poskytl lhůtu 30 dnů od doručení výzvy. Zároveň žalobkyni poučil, že pokud neodstraní nedostatky žádosti, zamítne její žádost podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 a § 31 odst. 1 a dále ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dne 25. 6. 2012 žalobkyně dodala potvrzení o podání žádosti, potvrzení o uzavření pojistné smlouvy, doklad o zajištění ubytování, úplný výpis z obchodního rejstříku společnosti, výpisy z účtu za měsíce únor – květen 2012 a prosinec 2011.
15. Správní orgán I. stupně vydal výzvu k odstranění vad ze dne 21. 11. 2012, č. j. OAM-29191-8/DP-2012, v níž vyzval žalobkyni, nechť doloží doklad prokazující její příjem, a poučil ji, kdo jsou v jejím případě společně posuzované osoby, neboť žalobkyně doložila pouze výpis ze svého účtu. Dále ji vyzval, nechť doloží potvrzení finančního úřadu o svých nedoplatcích (potvrzení o bezdlužnosti), potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá žádné vymahatelné nedoplatky včetně penále, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že obchodní společnost nebo družstvo, v níž je statutárním orgánem, nemá vymahatelné nedoplatky včetně penále, a potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní společnost, v níž je statutárním orgánem, nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, neboť tyto nebyly doplněny. K tomu jí určil lhůtu 15 dnů od doručení této výzvy, poučil ji o následcích nesplnění výzvy a přerušil řízení. Dne 21. 12. 2012 správní orgán I. stupně obdržel potvrzení finančního úřadu, že žalobkyně není ke dni 14. 12. 2012 evidována jako daňový subjekt ve smyslu zákona č. 280/2009 Sb., dále potvrzení finančního úřadu o neexistenci nedoplateků společnosti, potvrzení vydané Pražskou správou sociálního zabezpečení týkající se společnosti, že nemá evidované dluhy týkající se pojistného, penále a přírážky k pojistnému, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení, že na žalobkyni není evidována žádná pohledávka, a potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti.
16. Dne 30. 9. 2014 vydal správní orgán I. stupně prvé rozhodnutí (č. j. OAM-29191-16/DP-2012), kterým zamítl žádost žalobkyně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve

spojení s § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nesplnila podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Následně dne 15. 12. 2014 doplnila odvolání a přiložila k němu doklady o sobě i svých dětech (osobách posuzovaných společně s ní), jako např. rodné listy, kopie cestovních pasů, smlouvy o zajištění ubytování, pracovní smlouvy a dohody o provedení práce, vysvědčení svých dětí, doklad o složení zkoušky z českého jazyka pro účely trvalého pobytu apod.

17. Dne 17. 8. 2014 (*přeskrtnuto a opraveno na 2015 – pozn. soudu*) vydala žalovaná rozhodnutí, č. j. MV-156640-4/SO-2014, kterým zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-16/DP-2012, a věc mu vrátila k dalšímu řízení, neboť rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad na soukromý a rodinný život žalobkyně. K tomuto závěru dospěla s ohledem na to, že žalobkyně nespáchala žádný protiprávní čin, podle Cizineckého informačního systému pobývá na území od roku 2004 (lze předpokládat, že dokonce déle, neboť její děti navštěvují české školy již od roku 1999). Žalobkyně tak na území České republiky strávila pravděpodobně třetinu svého života a je zde plně integrována. Na území má pevný vztah se svými dětmi, které s ní sdílejí domácnost. V posledních deseti letech nebyla na území domovského státu, nemá tam jakékoliv vazby. Dcera žalobkyně stále studuje na střední škole, pobývá v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, přičemž se slučuje se žalobkyní, mluví pouze česky a v Mongolsku byla pouze po dobu dvou měsíců v dětství. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti by bezpochyby mělo nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně i její nezletilé dcery.
18. Žalobkyně do správního spisu doložila smlouvu o pronájmu bytu ze dne 25. 2. 2015, potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti jednatelky společnosti ze dne 26. 10. 2015, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 11. 2015 o existenci pojistného vztahu žalobkyně coby jednatelky společnosti, výplatní pásku ze dne 20. 10. 2015, pracovní smlouvy svého syna, potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti jednatelky společnosti ze dne 21. 10. 2015, výplatní pásky z července – září 2015 a potvrzení o studiu svých dětí.
19. Správní orgán I. stupně vydal dne 29. 1. 2016 výzvu k odstranění vad č. j. OAM-29191-23/DP-2012, v níž žalobkyni vyzval k doložení náležitostí žádosti. Vyzval ji, nechť dodá doklad prokazující její příjem, doklad o cestovním pojištění (na celou dobu předpokládaného pobytu) a doklad o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu, doklad k prokázání plnění zákonné povinnosti být účastníkem veřejného zdravotního pojištění, neboť tuto skutečnost se dosud nepodařilo ověřit, aktuální potvrzení finančního úřadu o tom, že žalobkyně nemá žádné vymahatelné nedoplatky včetně penále, neboť dříve předložené potvrzení již není aktuální, aktuální potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že žalobkyně nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, neboť potvrzení ze dne 25. 6. 2012 již není aktuální, potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že obchodní společnost nebo družstvo, v níž je žalobkyně statutárním orgánem, nemá vymahatelné nedoplatky včetně penále, neboť doložené potvrzení již není aktuální, a potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní společnost, v níž je žalobkyně statutárním orgánem, nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, neboť doložené potvrzení již

není aktuální. K tomu jí určil lhůtu 40 dnů od doručení výzvy a poučil ji, že pokud požadované doklady nedoloží, její žádost bude zamítnuta.

20. Dne 15. 3. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o prodloužení lhůty k dodání požadovaných podkladů. Spolu s ní bylo doručeno potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny o tom, že společnost nemá ke dni 25. 2. 2018 evidován nedoplatek pojistného a penále na veřejném zdravotním pojištění, potvrzení finančního úřadu ze dne 12. 2. 2016 o neexistenci daňových nedoplatků žalobkyně, potvrzení finančního úřadu ze dne 12. 2. 2016 o neexistenci daňových nedoplatků společnosti a dohoda o provedení práce syna žalobkyně ze dne 8. 12. 2014 spolu s dodatkem ze dne 1. 6. 2015 a potvrzení o příjmu ze závislé činnosti syna žalobkyně.
21. Správní orgán I. stupně žalobkyni usnesením ze dne 1. 5. 2016, č. j. OAM-29191-26/DP-2012, prodloužil lhůtu k odstranění vad o 10 dnů. Dne 2. 6. 2016 byly správnímu orgánu I. stupně doručeny potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti žalobkyně za výkon funkce jednatelky společnosti ze dne 2. 6. 2016 za měsíce únor – duben 2016, smlouva o výkonu funkce jednatelky společnosti ze dne 1. 6. 2012 včetně dodatku ze dne 29. 1. 2016 a výplatní pásky žalobkyně za měsíce únor – duben 2016.
22. Dne 24. 1. 2017 provedla hlídka Policie České republiky pobytovou kontrolu na adrese žalobkyně a zjistila, že žalobkyně v bytě žije sama, její děti žijí na jiných adresách (dcera v P. a syn v P.) a navštěvují se.
23. Dne 14. 1. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobkyni o pokračování v řízení a zaslal jí výzvu k seznámení s podklady. Dne 22. 5. 2017 se žalobkyně ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámila s podklady. Uvedla, že se k nim vyjádří ve lhůtě 30 dnů.
24. Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2018, č. j. OAM-29191-34/DP, správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně a neprodloužil platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je možné prodloužit dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žadatel o prodloužení (žalobkyně) je povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání podle § 31 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále je povinen doložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a spolu s ním doklad o jeho zaplacení. Dle § 46 odst. 7 písm. d) je žadatel povinen předložit k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklad prokazující bezdlužnost cizince, potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Dle § 46 odst. 7 písm. e) je žadatel k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti nebo jeho členem, povinen dále doložit potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že nedisponuje všemi těmito dokumenty, příp. nejsou aktuální. Proto vyzval žalobkyni k jejich doplnění. Na žádost žalobkyně následně prodloužil lhůtu k doplnění dokladů, ona však všechny nedoplnila. Přestože v rámci

seznámení s podklady rozhodnutí žalobkyně sdělila, že se k nim vyjádří do 30 dnů, do dne vydání rozhodnutí tak neučinila. Dle § 35 odst. 3 (který se na toto řízení aplikuje obdobně dle § 44 odst. 3) dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud správní orgán I. stupně shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Dle § 37 odst. 2 písm. b) správní orgán I. stupně zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Při posuzování přiměřenosti rozhodnutí ministerstvo přihlíží zejména k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince. Dle § 56 odst. 1 písm. a) správní orgán I. stupně neudělí dlouhodobé vízum (zde neprodlouží platnost dlouhodobého pobytu), jestliže cizinec na požádání ministerstva nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že vyplynula potřeba doložit vyžádané dokumenty, neboť platnost dokladu o zdravotním pojištění vypršela a ostatní doklady již nebyly aktuální. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila požadované dokumenty, nepodařilo se prokázat, zda splňuje podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců (podmínku prokázání neexistence nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti jak žalobkyně, tak společnosti a podmínku cestovního pojištění). Správní orgán I. stupně tedy dospěl k závěru, že s ohledem na okolnosti nejsou splněny podmínky k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně vzal v potaz, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Uvedl, že žalobkyně má dvě dospělé děti, které na ní nejsou nikterak existenčně závislé, obě zde mají povolený přechodný pobyt a již žijí vlastním rodinným životem se svými partnery. Žalobkyně zde sice má povolen pobyt od roku 2004, samotná délka pobytu však nezakládá nárok na pobytové oprávnění. Naopak dlouhá délka pobytu dává možnost na věc nahlížet přísněji, neboť žalobkyně nebyla ochotna poskytnout dostatečnou součinnost a řádně nereagovala na výzvy správního orgánu I. stupně, ačkoliv na území České republiky pobývají její dvě děti. Z toho vyvodil, že nemá zájem o výsledek řízení. Zároveň žalobkyně nepředložila žádnou lékařskou zprávu, kterou by prokázala, že jí ve vycestování brání její zdravotní stav. Správní orgán I. stupně shledal dopad rozhodnutí za přiměřený. Uvedl, že nárok na pobyt na území mají pouze občané České republiky, nikoliv cizinci, bez ohledu na délku jejich dosavadního pobytu na území, a odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003-38, a usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04. Uzavřel, že žalobkyně znemožnila ověření údajů v žádosti vlastní pasivitou, protože se mu negativní rozhodnutí nejevilo jako nepřiměřené, co se jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně týče.

25. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně dne 19. 2. 2018 odvolání. Dne 21. 2. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
27. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené

rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námitky, neshledal.

Posouzení žalobních bodů

28. Žalobkyně poukázala na zjevnou nelogičnost výrokové části napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zde odkazuje k důvodu pro neprodloužení pobytového oprávnění na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně tato ustanovení spolu nesouvisí. Správní orgány podle žalobkyně nepřipustně rozšířily podmínky, za nichž mohou neprodloužit pobytové oprávnění. Podle žalobkyně je zřejmé, že správní orgán I. stupně rozhodl o nevyhovění žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobkyně nesplňovala některou z podmínek pro udělení víza tak, jak to vyplývá z § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle správního orgánu I. stupně je podmínka, kterou žalobkyně nesplnila, obsažena v § 56 zákona o pobytu cizinců, což ovšem nijak neodůvodnil. Ze znění tohoto ustanovení plyne, že upravuje důvody neudělení víza, nikoliv podmínky pro udělení víza dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Opačný výklad považuje žalobkyně za nezákonný, neboť je učiněn v její neprospěch. Ze systematiky zákona o pobytu cizinců plyne, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu odkázat prostřednictvím § 37 odst. 2 písm. b) na § 56, učinil by tak výslovným odkazem, jak to činí na jiných místech tohoto předpisu.
29. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců (ve znění ke dni zahájení správního řízení) žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní správní orgán I. stupně. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen předložit k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost.

Podle písm. e) téhož ustanovení, jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, pokud správní orgán I. stupně shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) správní orgán I. stupně dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při

posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 56 odst. 1 písm. a) správní orgán I. stupně cizinci neudělí dlouhodobé vízum (s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3), jestliže cizinec na požádání správního orgánu I. stupně nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum.

30. Žalobkyně uvedla, že správní orgán aplikoval ustanovení, jež nedopadají na její věc, konkrétně napadá aplikaci § 37 a § 56, které spolu nesouvisejí, neboť § 56 se týká důvodů neudělení víza, kdežto § 37 odkazuje na podmínky pro udělení víza. Soud k tomu uvádí, že žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území. Na řízení o této žádosti se užijí některá ustanovení upravující vízum k pobytu nad 90 dnů. Žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze vyhovět, pakliže správní orgán shledá důvod, pro nějž lze zahájit řízení o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Důvody pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza jsou upraveny v § 37 zákona o pobytu cizinců. Jedním z důvodů je, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Až potud žalobkyně právní konstrukci správních orgánů nic nevytýká. Správní orgány mezi ustanovení, která upravují podmínky pro udělení víza, zahrnují i § 56 [konkrétně v daném případě odst. 1 písm. a)]. S tím žalobkyně nesouhlasí a poukazuje na to, že zmíněné ustanovení upravuje důvody neudělení dlouhodobého víza, nikoliv podmínky pro udělení víza. Této argumentaci žalobkyně ovšem nelze přisvědčit. Důvody pro neudělení dlouhodobého víza upravené v § 56 nejsou ničím jiným než negativními podmínkami pro udělení dlouhodobého víza. Jinak řečeno, dlouhodobé vízum lze žadateli udělit jen tehdy, není-li dán žádný důvod pro neudělení dlouhodobého víza dle § 56.
31. Konkrétně § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců postihuje tři různé situace – první je skutečnost, že se cizinec nedostaví k pohovoru; druhou je situace, kdy cizinec ve stanovené lhůtě nepředloží doklady, jež jsou nezbytné pro ověření údajů, o něž se jeho žádost opírá; třetím důvodem je stav, kdy se nepodaří ověřit údaje uvedené v žádosti žadatele (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017-25). Podmínky povolení k dlouhodobému pobytu jsou upraveny v § 46 zákona o pobytu cizinců, zejména jeho odst. 7, a to prostřednictvím výčtu skutečností, které musí být prokázány předložením dokladů. Jestliže musí být předložen doklad prokazující bezdlužnost cizince a doklad prokazující bezdlužnost obchodní společnosti, jejímž statutárním orgánem je daný cizinec, je zřejmé, že není-li takový doklad předložen a bezdlužnost prokázána, nejsou splněny podmínky pro vydání povolení, resp. prodloužení platnosti povolení. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak postihuje případy, kdy žadatel ve stanovené lhůtě nepředloží doklady, které jsou nezbytné pro ověření údajů, a to nejen údajů uvedených v samotné žádosti formulářového typu, ale i údajů vyplývajících z příloh žádosti (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2017, č. j. 62 A 30/2016-97). Aplikace tohoto ustanovení na řízení o povolení dlouhodobého pobytu vyplývá z § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž neexistuje žádný rozumný důvod, proč by se nemělo vztahovat i na řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tímto důvodem není skutečnost, že § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců výslovně neodkazuje na § 46 odst. 1, resp. na § 56 téhož zákona. Žalovaná v napadeném

rozhodnutí identifikovala jednotlivá ustanovení zákona o pobytu cizinců, která ve svém spojení vedou k aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

32. Žalobkyni lze přisvědčit, že úvaha o použitelnosti § 56 zákona o pobytu cizinců na řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je značně komplikovaná, neboť vyžaduje současné užití několika ustanovení tohoto zákona, což ovšem svědčí toliko o komplikovanosti a (ne)kvalitě právního předpisu, nikoliv o (ne)zákonnosti napadeného rozhodnutí. Soudu se naopak jeví jako logické, že pokud žalobkyně nepředložila aktuální doklady, jimiž by prokázala splnění některé z podmínek uvedených v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, nemůže být její žádosti vyhověno. Je samozřejmě otázkou, zda má být v takovém případě žádost zamítnuta s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak to učinil správní orgán I. stupně v této věci, nebo zda mělo být řízení o žádosti žalobkyně zastaveno z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (viz rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, dále např. rozsudek ze dne 29. 4. 2020, č. j. 10 Azs 299/2018-35). Pokud by snad bylo možné na podkladě právě zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány žádost žalobkyně meritorně projednaly, ačkoliv správně měly řízení zastavit (a to ze stejného důvodu, pro který žádost zamítly), jistě nejde o řešení, jehož by se žalobkyně dovolávala a které by jí bylo ku prospěchu. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že při zastavení řízení o žádosti se neposuzuje přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život (viz bod 35 rozsudku NSS č. j. 2 Azs 76/2015-24). Správní orgány nicméně žádost žalobkyně meritorně projednaly, a to patrně v návaznosti na to, že žalobkyně v minulosti předložila doklady, jejichž nedostatek vedl k zamítnutí žádosti, neboť je k okamžiku nového rozhodování správního orgánu I. stupně nebylo možné považovat za aktuální. Tím se situace v projednávané věci liší od případů, kdy nikdy nebyl předložen doklad, který je povinnou náležitostí žádosti; na tyto případy pak míří § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V rámci meritorního projednání žádosti správní orgány zvažily též přiměřenost zásahu negativního rozhodnutí do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život. Postup, který správní orgány zvolily v projednávané věci, tak je šetrnější k právům žalobkyně. Ta však nemohla očekávat, že bude její žádosti vyhověno, jestliže ani na výzvu správního orgánu neprokázala, že bezprostředně před vydáním nového prvostupňového rozhodnutí splňuje podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Souběžná aplikace ustanovení, která užily správní orgány, odpovídá ustálené správní praxi, k níž soudy nemají žádné výhrady (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2019, č. j. 9 Azs 304/2019-28, ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Azs 35/2020-39, a ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019-34). Žalobní bod je nedůvodný.
33. Dále žalobkyně namítla pochybení správních orgánů, neboť dospěly k závěru, že nedisponují všemi potřebnými podklady, ale nevyzvaly ji k jejich doplnění. Tím podle žalobkyně správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, přestože disponují prostředky ke zjištění potřebných skutečností. Žalobkyně uvedla, že podklady opakovaně doložila a pouze vinou správních orgánů se staly zastaralými. Takový postup považuje žalobkyně za rozporný s povinností správních orgánů přílišně nezatěžovat účastníky řízení. Žalobkyně také brojí proti postupu správních orgánů, které ji nevyzvaly k doplnění podkladů za situace, kdy žalobkyně na výzvy reagovala. Správní orgány jsou povinny účastníkům pomoci, bylo tedy na místě žalobkyni upozornit, nikoliv okamžitě přistoupit k zamítnutí žádosti.
34. K tomu soud uvádí, že správní orgány jsou povinny vycházet z náležitě zjištěného stavu

věci (§ 3 správního řádu). Pro rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je rozhodný skutkový stav ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, nebo ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31). V dané věci byla vydána dvě prvostupňová rozhodnutí, první dne 30. 9. 2014 a druhé dne 29. 1. 2016. Je zřejmé, že doklady, které žalobkyně předložila před vydáním prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemohly být aktuální ke dni vydání jeho druhého rozhodnutí. Je přitom nerozhodné, z jakého důvodu se dosavadní podklady staly zastaralými. Správní orgán I. stupně byl povinen vycházet z aktuálních podkladů, které by osvědčovaly splnění podmínek pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť pouze za této situace bylo možné považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný.

35. Ze správního spisu plyne, že pro účely opětovného posouzení žádosti správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval k odstranění vad výzvou ze dne 29. 1. 2016, č. j. OAM-29191-23/DP-2012. V ní uvedl, jaké podklady má žalobkyně dodat, z jakého důvodu (dříve předložené doklady již nejsou aktuální), z jakého zákonného ustanovení taková povinnost plyne, a poučil ji o následcích neuposlechnutí výzvy. Na žádost žalobkyně správní orgán I. stupně prodloužil lhůtu k doložení podkladů usnesením ze dne 1. 5. 2016, č. j. OAM-29191-26/DP-2012. Následně žalobkyni vyzval k seznámení s podklady výzvou ze dne 14. 3. 2017, č. j. OAM-29191-31/DP-2012. Žalobkyně dne 22. 5. 2017 během seznámení s podklady sdělila, že se k nim ve lhůtě 30 dnů vyjádří, ale neučinila tak až do vydání rozhodnutí (29. 1. 2018). Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně byla správním orgánem I. stupně náležitě vyzvána k doplnění potřebných podkladů. Z výzvy k doplnění podkladů plyne, že správní orgán I. stupně po žalobkyni nepožadoval žádné podklady nad rámec zákona, přičemž své požadavky náležitě odůvodnil. Výzvu také dostatečným způsobem konkretizoval s ohledem na dosavadní průběh řízení a okolnosti případu žalobkyně (např. ji poučil, které osoby jsou posuzovány spolu s ní). Správní orgán byl povinen vyzvat žalobkyni k doplnění potřebných podkladů, tuto svoji povinnost splnil výzvou ze dne 29. 1. 2016, v níž žalobkyni též srozumitelně poučil o následcích nevyhovění výzvě. Správní orgány nejsou povinny opakovaně poučovat žadatele do doby, než předloží všechny doklady potřebné pro kladné vyřízení žádosti. Ostatně žalobkyně nekontaktovala správní orgán I. stupně s tím, že výzvě po obsahové stránce nerozumí, tedy tápe, jaké doklady má předložit (rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 358/2017-33).
36. Tvzení žalobkyně, že správní orgán I. stupně požadoval nestandardní množství podkladů, neodpovídá skutečnosti. Doklady, k jejichž předložení byla žalobkyně vyzvána výzvou ze dne 29. 1. 2016, jsou nezbytné k prokázání podmínek pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1, § 46 odst. 7 písm. b) a § 46 odst. 7 písm. d) a e) zákona o pobytu cizinců. Třebaže se žalobkyni může subjektivně jevit, že množství dokladů, které měla dle výzvy správního orgánu I. stupně předložit, je značné, odpovídá to rozsahu podmínek, za nichž lze její žádosti vyhovět.
37. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně, že správní orgán I. stupně si mohl přes její pasivitu sám ověřit, zda splňuje podmínky, k nimž nepředložila aktuální doklad. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (viz např. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs

111/2017-36). Bylo tedy výlučně povinností žalobkyně, aby prokázala, že ona ani společnost nemají dluh na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Nebylo povinností správních orgánů, aby tuto skutečnost ověřovaly vlastní procesní aktivitou, a nahrazovaly tak pasivitu žalobkyně. Žalobní bod není důvodný.

38. Dále žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, pokud jde o přiměřenost dopadů rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům. Ačkoliv správní orgány zmínily povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí, z kusého a formalistického odůvodnění lze těžko dojít k závěru, že se jí správní orgány skutečně zabývaly. Podle žalobkyně nevzaly v potaz její skutečné vazby na území České republiky či je posoudily v rozporu se zákonem. Správní orgány zmínily pouze přítomnost zletilých potomků na území, což je samo o sobě významným faktorem, ale zcela rezignovaly na posouzení jakýchkoliv dalších faktorů (např. délky pobytu na území České republiky, jejího podnikání či integrace do většinové společnosti). Žalobkyně napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
39. Z napadeného rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva na rodinný a soukromý život dovodily správní orgány z § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Kritéria, která je třeba v takovém případě zohlednit, jsou upravena v § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je správní orgán povinen při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je státním občanem. Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení. Správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (viz rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32).
40. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení či o vyhoštění (viz rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 230/2018-36, bod 25 a v něm citovanou judikaturu, dále rozsudek ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51).
41. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nad rámec důvodů prvostupňového rozhodnutí uvedla, že zásah do rodinného a soukromého života může představovat pouze rozhodnutí, jímž se stanoví zákaz pobytu na území České republiky po určitou významnější dobu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který v této souvislosti odkázala, se zabýval relevancí

námítky porušení práva na rodinný a soukromý život ve věcech mezinárodní ochrany. Již jen z tohoto důvodu jej nelze bez dalšího přejímat do řízení o žádosti o povolení pobytu, neboť judikatura ve věcech mezinárodní ochrany směřuje právě k tomu, aby otázka rodinného a soukromého života byla řešena v řízeních dle zákona o pobytu cizinců. Z výše uvedeného plyne, že judikatura rozlišuje posuzování dopadu vyhoštění na rodinný a soukromý život, neboť s ním je spojena povinnost vycestovat z území České republiky a zákaz vstupu na její území po určitou stanovenou dobu, a posuzování dopadu rozhodnutí o zrušení pobytu na území či nevydání povolení k pobytu. Byť citovaná judikatura tenduje k tomu, že zrušení povolení k pobytu představuje významnější zásah do rodinného a soukromého života než nevydání povolení k pobytu, nejde dle soudu o nezpochybnitelné dogma. Vždy je třeba danou věc posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti případu, neboť mnohdy může být pouze výsledkem náhody, zda bylo rozhodnuto o zrušení povolení (v době jeho platnosti), nebo zda bylo ze stejného důvodu rozhodnuto o nevydání povolení (po skončení platnosti předchozího povolení). Vyšší závažnost rozhodnutí o zrušení povolení může spočívat jen v tom, že je vydáváno v době, kdy cizinec mohl legitimně očekávat, že bude smět pobývat na území. Tato jistá překvapivost rozhodnutí o zrušení povolení ovšem bez dalšího nevede k závěru, že tento typ rozhodnutí představuje intenzivnější zásah do rodinného a soukromého života cizince. Intenzita zásahu je dána kvalitou rodinného a soukromého života, který vede cizinec na území České republiky, a tím, zda jde o zásah toliko dočasný, dlouhodobý nebo snad trvalý (zde je třeba zohlednit, zda a v jakém časovém horizontu bude moci cizinec pokračovat v rodinném a soukromém životu na území České republiky).

42. Na základě výše uvedených úvah musí soud odmítnout tezi žalované, že rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života z důvodu, že nestanoví zákaz pobytu na území České republiky. Správní orgány se nezabývaly tím, co konkrétně znamená napadené rozhodnutí pro možnost žalobkyně nadále pobývat na území České republiky. Neuvedly, zda žalobkyně bude moci podat jinou žádost o pobytové oprávnění, kde bude moci takovou žádost podat, zda kvůli tomu bude muset vycestovat z území České republiky a v jakém časovém horizontu lze (s ohledem na obvyklé délky řízení daného typu) očekávat vyřízení takové žádosti. Správní orgány měly zhodnotit dopad rozhodnutí o zamítnutí žádosti do práva na rodinný a soukromý život, přitom však vůbec nepopsaly, co toto rozhodnutí znamená pro žalobkyni ve vztahu k možnosti jejího dalšího pobytu na území České republiky. Tezi žalované, že zásah do rodinného a soukromého života může představovat pouze rozhodnutí, s nímž je spojen zákaz vstupu na území České republiky, popírá řada ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně vyžadují provést posouzení přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na soukromý a rodinný život cizince, aniž by s danými rozhodnutími byl spojen zákaz pobytu na území České republiky.
43. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí zabýval intenzitou rodinného a soukromého života, který žalobkyně vede na území České republiky, žalovaná jeho úvahy aprobevovala. Z rozhodnutí však není zřejmé, v čem podle správních orgánů spočívá zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, jenž je důsledkem napadeného rozhodnutí (zda spočívá toliko v povinnosti požádat o jiný pobytový titul na území České republiky, nebo zda spočívá v povinnosti vycestovat z území České republiky a podat novou žádost na zastupitelském úřadě České republiky v zahraničí a jak dlouho může reálně trvat vyřízení této žádosti). Z toho plyne závěr, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

44. Jde-li o posuzování jednotlivých kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, vyšel správní orgán I. stupně z toho, že žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2004 a pouze doba pobytu na území není důvodem pro vyhovění žádosti. K tomu soud uvádí, že jak plyne z rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2015, správní orgány samy nevědí, od kdy žalobkyně na území pobývá. Správní orgán I. stupně vyšel výlučně z informací uvedených v Cizineckém informačním systému, pominul však skutečnosti plynoucí z listin, které žalobkyně v průběhu řízení předložila. Jde např. o skutečnost, že dcera žalobkyně se narodila dne 7. 9. 1997 v Praze, syn žalobkyně navštěvoval od roku 1999 základní školu v Praze (1. třída). Pokud snad není v možnostech správních orgánů dohledat imigrační historii žalobkyně, musí na základě předložených dokladů vycházet z toho, že zde žalobkyně trvale pobývá od roku 1997, což odpovídá i jejímu tvrzení obsaženému v odvolání ze dne 11. 12. 2014, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí cca 22 let. Žalobkyni bylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí 50 let, tedy téměř polovinu svého života strávila v České republice. Dále žalobkyně v odvolání uvedla, že v Mongolsku byla po narození své dcery v roce 1997 pouze jednou na dobu dvou měsíců na návštěvě svých rodičů. Doložila doklad o znalosti českého jazyka, smlouvu uzavřenou se Správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra na poskytování tlumočnických služeb v zařízeních této organizace. Z těchto skutečností vycházela žalovaná v rozhodnutí ze dne 17. 8. 2015 a usoudila z nich, že žalobkyně je v České republice plně integrována. V dalších rozhodnutích, které následovaly po tomto rozhodnutí žalované, ovšem správní orgány otázku míry integrace žalobkyně do české společnosti a intenzity jejích vazeb k Mongolsku prakticky nehodnotily. Omezily se na tvrzení, že délka pobytu na území nezakládá nárok na povolení k pobytu. Obecně by bylo možné souhlasit s tím, že výlučně délka pobytu na území České republiky nezakládá nárok na vydání povolení k pobytu. Správní orgány ovšem neučinily žádnou úvahu o míře integrace žalobkyně a síle jejích vazeb na stát, jehož je občankou, třebaže více než 22 let strávených bez přerušení na území České republiky musí implikovat, že žalobkyně má silné vazby na území České republiky, přičemž pouto k Mongolsku je jen formální.
45. Správní orgány založily svůj úsudek o přiměřenosti napadeného rozhodnutí na tom, že děti žalobkyně jsou již zletilé, nejsou na ní závislé, vedou vlastní domácnost a partnerský život. Rovněž z hlediska jejich pobytových oprávnění na území České republiky nejsou závislé na statusu žalobkyně, neboť zde pobývají na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka (družky/druha) občana České republiky. S hodnocením významu těchto skutečností pro posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně se soud neztotožňuje. Ze skutečnosti, že děti žalobkyně dosáhly dospělosti, osamostatnily se, navázaly partnerské vztahy, vedou vlastní domácnost a získaly pobytové oprávnění nezávislé na statusu jejich matky, nelze dovozovat, že by se zásadním způsobem změnila intenzita soukromých a rodinných vazeb žalobkyně na území České republiky. Správní orgány dostatečně nezohlednily, že jediné funkční rodinné vazby má žalobkyně i nadále na území České republiky, byť se s ohledem na plynutí času omezily na citovou stránku a zanikl v nich prvek finanční závislosti. Jestliže děti žalobkyně navázaly partnerské vztahy se státními občany České republiky, významným způsobem to oslabilo možnost, že v případě, že by musela žalobkyně vycestovat z území České republiky na delší dobu, by ji její děti následovaly. Naopak, ještě větší integrace dětí žalobkyně v české společnosti vede k tomu, že i její centrum zájmů je ještě pevněji spjato s územím České republiky. Správní orgány *implicitně* dovodily, že s ohledem na osamostatnění svých dětí nebude žalobkyně v případě povinnosti vycestovat do Mongolska nijak zasažena na svém

rodinném životě. Takový závěr, pokud by žalobkyně byla povinna setrvat na území Mongolska po delší dobu, než by reálně obdržela jiné povolení k pobytu na území České republiky, nemůže obstát.

46. Správní orgány poukázaly na to, že nebylo ověřeno, zda žalobkyně podniká na území v souladu s právními předpisy, které upravují povinnost platit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na nemocenské pojištění. Nepředložení dokladu o neexistenci dluhu na těchto pojistných je ovšem důvodem, pro nějž byla žádost zamítnuta. Teze správních orgánů, že by žalobkyně, resp. společnost, jejíž je jednatelkou, mohla mít dluhy na těchto pojistných, není jakkoliv podložena. Správní orgány neshromáždily žádné podklady, které by nasvědčovaly tomu, že žalobkyně během svého pobytu na území České republiky porušovala povinnosti plynoucí z právních předpisů, např. v souvislosti s výkonem podnikatelské činnosti, natož že tím citelněji porušovala veřejný pořádek.
47. V důsledku nezaložení účetní závěrky společnosti za rok 2017 do sbírky listin obchodního rejstříku sice nemohlo být zjištěno, v jaké hospodářské situaci se společnost aktuálně nachází, ale žalobkyně ani netvrdila, že by v důsledku nevyhovění její žádosti přišla o značné majetkové hodnoty. Z dokumentů, které žalobkyně v průběhu řízení předložila, plyne, že nedosahuje nijak vysokých příjmů, ty jí zpravidla mohou vystačit pouze k zajištění základního živobytí. O stupni integrace žalobkyně do společnosti nic nevypovídá ani to, že nevlastní žádnou nemovitou věc a bydlí v pronajatém bytě (tímto způsobem ostatně řeší potřebu bydlení velký podíl občanů České republiky, zejména těch s nižšími příjmy).
48. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou jednak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť není zřejmé, jakou podobu má dle správních orgánů zásah, jemuž bude žalobkyně v důsledku napadeného rozhodnutí vystavena, jednak jsou nezákonná, neboť správní orgány nesprávně hodnotily jednotlivá kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, a to v neprospěch žalobkyně, neboť dostatečně nezohlednily vysoký stupeň integrace žalobkyně do české společnosti, přítomnost veškerých rodinných vazeb na území České republiky a formálnost pouta k Mongolsku. Žalobní bod je důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

49. Vzhledem k výše uvedenému zrušil soud napadené rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobkyně spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [§ 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s., *per analogiam*] a nákladech na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobkyně provedl v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby.

Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů účastníka i náhrada této daně, kterou je jeho zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náklady žalobkyně tak celkem činí 12 228 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu